

Idébladet
Frihetsjournalen
nr 2 • augusti 2007

Utges som komplement till bloggen
"I hjärtat rebell"

Kommer en gång per månad.

Prenumeration:
500 kr till juni 2008
Lösnummer: 50 kr/st

Bankgiro: 5210-6929

Utgivare:
Erixon.kommunikation AB

Mest kommenterade blogginlägg:

Om Bergman

Jag får rätt många mejl med feedback, kritik, beröm och tips. Det tackar jag för. Och det är särskilt intressant att se vilka inlägg som genererar mest reaktioner.

Under juli var det helt klart mitt korta och spontana inlägg i samband med att det blev känt att regissören Ingmar Bergman dött. Det löd så här:

"Men för egen del måste jag säga att jag aldrig gillat hans filmer. De är så mörka, neurotiska och framför allt utan hopp. Det han skildrar är naturligtvis en del av livet och något att behandla, men Bergman gjorde det på ett sätt som drar ner snarare än bygger upp. Och att låta destruktiviteten vinna är något jag aldrig kan förlika mig med. Inte ens som fiktion. Jag blir bara förbannad."

De flesta läsare har hållit med och uttryckt uppskattning för att någon inte följer med i hyllningarna. Andra har tipsat om delar av Bergmans arbete som inte är så mörka, exempelvis *Smultronstället*, där "den gamle mannen kommer till någon slags försoning med sig själv och sitt liv", som en läsare skriver. Kanske undantaget som bekräftar regeln.

Dick Erixon

Besöksrafiken:

+50% i juli

Juli månad är ju alltid en svag tid för bloggar. Semesterstämningen tar över. Men det blev ändå 87.072 "unika besök" (räkneverket räknar varje besökare en gång även om man surfar runt och tillbaka), alltså nära 3000 olika besök per dag. Det är 49,6 procent fler än under juli månad förra året.

Det är naturligtvis det bästa betyg man kan få. Och för mig är det en bekräftelse på att bloggen fyller en viktig funktion i svensk samhällsdebatt, som vanliga medier inte tillgodoser. Just det budskap får jag också från många av bloggens läsare.

Allians för Sverige – vad är det?

Efter valrörelsen har vi inte sett mycket av Allians för Sverige. Vad är den, egentligen? Organisatoriskt, politiskt och strategiskt?

Under ett besök i London 1995 sa president **Bill Clinton** till den då nyvalde partiledaren i opposition, **Tony Blair**: att utträtta något i politiken är mindre viktigt i informations-samhället än hur politiken uppfattas. (ur Alastair Campbells *The Blair Years*, s 96)

Under valrörelsen 2006 levde Alliansen som fenomen på ett utmärkt sätt upp till Bill Clintons analys. Alliansen var i konkreta termer en hemsida, sex arbetsgrupper och nio överenskommelser. Alliansen var alltså ingen organisation, utan ett slags varumärke för borgerligt samarbete.

Allians för Sverige.

Att så var fallet blev uppenbart för en blogggläsare som till mig skrev och berättade att han gillade idén med Allians för Sverige så mycket att han var beredd att ställa upp som valarbetare. Men det gick inte. Allt valarbete sköttes av respektive parti och den som ville hjälpa Alliansen var tvungen att gå med i ett av partierna. Det tyckte inte den här personen var intressant, så han avstod från att engagera sig i valrörelsen.

Finns Alliansen?

På ett sätt är det samma slags upptäckt som politiska kommentatorer gjort nu i sommar i samband med Almedalen. Man har börjat undra: finns Alliansen?

I *Svenska Dagbladet* skrev **PJ Anders Linder**: "I fjol präglades Almedalen helt av myllret av orangea t-tröjor; i år blev deras frånvaro det stora samtalsämnet." (15/7)

Norrbottnens Kuriren konstaterade i ledarartikel: ”Alla fyra borgerliga partier har konsekvent uppträtt var för sig. Inte ett gemensamt framträdande av de statsråd som trots allt var där, inget seminarium, inget utspel, ingenting. Till nöds hade ett regeringssammanträde förlagts till landshövdingens residens i Visby, men det är ju knappast opinionsbildning . . . Naturligtvis kommer det allmänt att antas att idén med den borgerliga alliansen är ett valvinnarjippo och inget mer än så.” (14/7)

Ledaren i *Helsingborgs Dagblad* löd: ”Alliansen och Fredrik Reinfeldt missade en stor chans i Visby, nämligen att utnyttja ett av de bästa tillfällena som finns att förklara och försvara sin politik . . . Dessutom hade [de] sluppit att under en lång kommande höst och vinter plågas med frågor om alliansen är död, insomnad eller bara lagd på is för att användas i nästa valrörelse.” (14/7)

Alliansens goodwill förslösas

Clintons insikt saknas uppenbarligen inom de fyra partiledningarna. För är det något dessa mediekommentarer visar så är det ju att partierna inte verkar förstå styrkan i den goodwill som både politiskt intresserade väljare, PR-folk och politiska kommentatorer ser i Allians för Sverige.

Vi som inte är partiaktiva har i Allians för Sverige sett något mer än ”ett unikt samarbete” (så definieras Alliansen på dess egen hemsida, www.alliansforsverige.se). Vi har sett fenomenet som ett länge efterlängt tecken på att

partisplittningen på den borgerliga sidan skulle förbytas i en mer gemensam syn på landet och politiken.

Alliansen demonstrerade regeringsduglighet och ETT sammanhållet alternativ till socialdemokratin.

Därför är det inte så konstigt att många vill se en fortsättning, inte bara i form av fyrapartiregering – ett samarbete som partierna tvingats till av väljarnas utslag i riksdagsvalet – utan också i andra demonstrationer av sammanlänkat partiarbete utanför regering och riksdag, i det ”utomparlamentariska” arbetet.

Alliansen blev mer än vad man tänkt

Jag tror inte att partierna såg Allians för Sverige som något mer än en effektiv valrörelseaktivitet. Partiledningarna vill inte skapa någon organisatorisk konkurrens med de egna partiorganisationerna. De vill inte flytta vare sig strategiskt eller taktiskt initiativ från partierna till en gemensam funktion.

Men just därför att man i Almedalen så tydligt demonstrerat sin kallsinnighet till en kontinuerligt arbetande Allians, kommer man att tvingas till det – eller till att dödförklara Alliansen som arbetsmetod.

Om man velat behålla Alliansen som enbart en image, ett fenomen, skulle man naturligtvis sett till att komma med en rapport under Almedalsveckan om någon fråga som ligger utanför regeringsarbetets ram, en framtidsvision, en tidig valplan eller något som demonstrerat det Bill Clinton syftade på: en aktivitet som gjort att vi *uppfattat* alliansen som levande

och vital.

Nu demonstrerade man istället motsatsen. Och då *uppfattar* vi utomstående det som att partierna dödar alliansen – i alla fall den bild av alliansen som vi haft.

Partiledningarna har uppenbart inte tänkt i de Clintonska psykologiska banorna.

Vad bör hända nu?

Jag tycker att Allians för Sverige fyller en viktig funktion för att strama upp respektive parti i deras interna strävan att utmåla andra borgerliga partier som konkurrenter. Vi såg hur **Erik Ullenhag** i sitt första utspel som folkpartiets partisekreterare gick till rasande attack på centerpartiet för att det kallar sig liberalt.

Den här sortens reflexer är starka och sitter djupt rotade inom de fyra partiorganisationerna. Det är en naturkraft med en inneboende logik som bara kan bemästras med en påbyggnad av just det slag som Allians för Sverige var under valrörelsen.

Genom Alliansen blev partiledarnas ambition tydlig om att man ville leda landet – inte bara sitt eget lilla parti. Man blev tydlig inte bara inför svenska folket, utan också för de egna partarbetarna på alla nivåer. Jag var övertygad om att man inte skulle kunna hålla sig från inomborgerliga angrepp under de sista hetsiga veckorna före valet. Men tack vare att Alliansen satt sig i medvetandet, klarade man uppgiften.

Ambitionen att profilera det egna partiet på andras bekostnad minskar inte med regeringssamverkan. Vi såg hur **Carl Bildts**

regering föll samman under valåret 1994. Det var uppenbart att man var trött på varandra och ville ägna sig åt enklare uppgifter, som att driva plakatpolitik för det egna lilla partiets hjärtefrågor.

Därför är det viktigt att även framöver aktivt agera för att hålla ihop.

Jag ser två ytterlighetsscenarioer:

1) Alliansen dör därför att partierna förstör trovärdigheten i Alliansen som något mer än valjippo.

2) Allians för Sverige blir partiernas tankesmedja med eget kansli och egen budget, där man utvecklar nya övergripande strategier. Med detta scenario blir partisammanslagning en logisk följd på sikt.

Båda dessa ytterligheter är dåliga. Jag tror inte att man ska skapa en ny policyaktör vid sidan om de fyra partierna. Idéer och förslag i frihetlig riktning bör utvecklas inom partierna – och i helt fristående tankesmedjor och andra aktörer. Dessutom har ju jag tydligt tagit avstånd från partisammanslagningar i bloggen.

Jag tror helt enkelt inte att ideella organisationer kan slås samman. Partierna är hundraåriga organismer som lever sina egna liv, vad man än tycker om dom. De kan reformeras och förnyas, men aldrig slås samman. Dessutom menar jag att flera partier skapar större mångfald i debatten. Svenskar är så auktoritetstroga och konsensusinriktade att om partierna går samman kommer flera ideriktningar att försvinna från partipolitiken och göra svensk debatten ännu mer likriktad.

Alliansen som kampanjorgan

Därför vill jag se ett tredje scenario, ett lagomscenario: att Alliansen får fastare former, inte som policy-skapare men väl som kampanj-organisation. Partierna fortsätter verka självständigt, men flätas samman i kampanjarbetet inför val.

Ungefär som amerikanska presidentkandidater har sina egna kampanjorganisationer vid sidan om det egna partiets beslutsorgan (fast värtom). Alliansen kan bli den

gemensamma aktören med egen personal och organisation, men under exekutiv ledning av partiledarna och partisekreterarna.

Partierna har alltså att dels genomföra sina egna partiaktiviteter, dels forma en gemensam kampanj. Alliansen blir regeringens kampanjorgan, skulle man kunna säga.

Med respekt för de gemensamma grundvärderingarna som ett regeringsalternativ måste ha för att vinna, kan partierna ändå utveckla profiler i enskilda frågeställningar, där man har extra stort engagemang.

Som väljare tar man först ställning till vilket regeringsalternativ man föredrar. 2010 kommer frågan att vara: vill jag ge Reinfeldts regering förnyat förtroende eller vill jag byta?

Genom Alliansen som kampanjorganisation kan partiledarna föra fram sina gemensamma budskap om vad man vill göra kommande fyra år, torgföra den verklighetsbild man vill ge. Och, naturligtvis, redogöra för det man gjort i regeringsställning (även om det inte på egen hand kan vinna val).

De väljare som övertygas om att ge fortsatt förtroende har sedan nästa val att göra: vilken profil inom Alliansen vill man stärka? Det är då de fyra partiernas skilda profiler kommer väl till pass.

Tyngdpunkterna i sakfrågor är olika och skapar därmed en dynamisk helhet. Det var nog av en slump, men så fungerade det ju redan i valrörelsen 2006 och det var därför man vann. Folkpartiet utmanade socialdemokratin om skolan, centerpartiet om företagandet, kristdemokratierna i familjepolitiken och moderaterna var som statsministerparti tongivande i budskapet om att bryta utanförskapet och i kritiken av bidragsberoendet.

Eftersom politik alltid förändras över tid, kan det lyckade samspel som skapades ”av sig självt” 2006 vändas i sin motsats 2010. Partierna kan vilja konkurrera om samma profilfråga med oförenliga förslag. Därför krävs ett mer organiserat

samarbete inför valkampanjen. Inte om politiken fram till 2010 – för den ansvarar statsråden i regeringen – men om framtidsfrågorna får nästa mandatperiod.

Valet 2010 kommer inte att handla om hur duktig eller dålig **Fredrik Reinfeldts** regering varit de gångna åren, utan om de fyra borgerliga partierna kan presentera ett intressantare program för åren efter 2010 än **Mona Sahlins** socialdemokrater.

För att summera: det handlar om hur regeringen uppfattas vara: defensiv och bakåtblickande eller offensiv och framtidsinriktad. Och här har partierna inget bättre verktyg än Alliansen för att åstadkomma den gemensamma profilen. Men det krävs mer än en hemsida nästa gång.

Västvärldens akilleshäla: bristande uthållighet

Samhällsdebatten domineras av ytterst dystra perspektiv i internationell politik. Jag ser exempel på det varje dag i medierna. Senast i morse (1/8) då det är *Dagens Nyheter* som står för defaitismen och den totala uppgivenheten. **Per Ahlin** skriver på ledarplats:

”Omvärlden verkar vara på väg att förlora ett krig som, till skillnad från Irak, startades med brett internationellt stöd.”

Som bevis för denna totala nederlagsstämning anför Ahlin att sydkoreanska missionärer avrättats av talibaner.

Hela världen förlorar kampen för demokrati och frihet därför att några extremister skjuter några civila de lyckats tillfångata!

Vad vill *Dagens Nyheter* att vi ska göra? Begå självmord? Ge upp och låta terroristerna styra världen?

Typiskt för dessa uppgivenhetens aktörer är att de sällan har några egna alternativ och förslag,

och när de väl har det, som *New York Times* i ledaren **The Road Home** (8/7), innebär deras förslag att man accepterar folk mord. Jo, tidningen vill se ett snabbt amerikanskt tillbakadragande från Irak, även om man skriver att det förmodligen leder till mer våld och kanske folk mord.

På gränsen till psykologiskt sammanbrott

Den här totala uppgivenheten visar, menar jag, att västvärlden står på gränsen till psykologiskt sammanbrott. Man orkar inte se vilka utmaningarna är i vår tid och anta dem.

I stället hemfaller man åt att klaga och gnälla. Det har vänstermedierna gjort sedan 11 september 2001 och nu är de så utmattade av att alltid se allt i negativast möjliga termer, att man är beredd att ge upp.

DN och stora delar av västvärldens etablissemang är beredda att sträcka upp händerna i luften och be Osama Bin Laden ta dem till fånga. Man har inget hopp kvar.

Eller som Stanford-forskaren **Thomas Sowell** skriver i *New York Post* (27/7):

”Moralisk paralysering är en term som använts för att förklara inaktiviteten från Frankrike, Storbritannien och andra europeiska demokratier under 1930-talet, då de såg på medan Hitler byggde upp den militära kapacitet som han sedan använde för att attackera dem. Det är en term som är smärtsamt aktuell och relevant för vår egen tid.”

Istället för att hindra Tysklands upprustning fokuserade den tidens opinion på det magiska mantrat om – ”förhandlingar” och ”samtal”. På samma sätt som brittiske premiärministern Chamberlain blev populär genom att resa till München och förhandla, blir idag den amerikanske presidentkandidaten Barack Obama populär när han säger att han ska träffa totalitära ledare i Iran, Nordkorea, Venezuela, Kuba.

Den moraliska paralyseringen på 1930-talet bottnade i krigströttheten efter första världskriget och den oroliga fred som kriget skapade, menar Sowell. Pacifism blev på modet inom intellektuella kretsar och spred sig i demokratierna. Redan 1932 sa Winston Churchill: ”Frankrike är rustat till tänderna, men i hjärtat pacifistiskt”.

Sowell frågar sig: Är Amerika av idag vad Frankrike var då?

I sin senaste kolumn är journalisten **John Stossel** en förklaring till uppgivenheten på spåren:

”Relativt stor frihet och det häpnadsväckande välstånd som frihet bidragit till har skapat en av de mest mänskliga samhällena i historien – motsatsen till vad motståndarna till ekonomisk frihet förväntade sig. Vi tar denna rikedom för given, och har därför drabbats av något som kan kallas ’pessimistisk bias’. Allt som är oönskat i våra nuvarande omständigheter tas som bevis på att tiderna försämras.”

Det är därför Hillary Clinton talar om en ”ökande ojämlikhet och ökande pessimism”. Detta trots att tillståndet i världen ständigt blir bättre och aldrig varit så bra som nu, skriver Stossel. Under de senaste fyra åren har det bara i Amerika skapats 8,2 miljoner nya jobb netto. Större delen av världen vill desperat emigrera till USA.

När Irakprojektet började gå i felaktig riktning och terrorister startat halshugga hjälparbetare i Irak, skrev jag i bloggen att ”Massmedierna i västvärlden bedriver ingenting annat än psykologisk krigföring mot sin egen publik.” Medierna spelar fundamentalisterna i händerna när man ger sken av att de har berättigade skäl att motsätta sig ett fritt och demokratiskt Irak.

Denna hållning har nu lett fram till sammanbrottet. Avrättning av sydkoreansk gisslan i Afghanistan resulterar inte i upprördhet och beslutsamhet att bekämpa den barbarism som talibanerna visar, utan i gnälliga resonemang om att kriget mot terrorismen är förlorat.

Så lågt har moralen fallit i Sverige och västvärlden.

Var finns västvärldens beslutsamhet?

När Sovjetunionen föll samman ansåg Osama Bin Ladin att fundamentalisternas svåraste fiende var besegrad. Nu skulle man med lätthet få den dekadenta västvärlden på fall.

Jag trodde efter 11 september 2001 aldrig att fundamentalisterna skulle lyckas.

Men det jag ovan har beskrivit är just de reaktioner de hoppats skapa i väst: uppgivenhet och defaultism.

De islamistiska fundamentalisterna har korrekt definierat västvärldens största svaghet: bristen på uthållighet.

Antalet döda amerikanska soldater i vår tid är högst marginellt i jämförelse med andra världskriget, Koreakriget och Vietnamkriget. Ändå förklarar mainstreammedierna och vänstern att Irak är den största katastrofen någonsin. Hur är det möjligt? Varför säger de så och varför håller så många med, när alla objektiva fakta visar att detta inte är sant?

Jag tror förklaringen är att striderna har dragit ut i tiden.

Andra världskriget var för Amerikas del avslutat inom 4 år (december 1941-maj 1945) medan Irakstriderna fortfarande pågår efter mer än 4 år (sedan mars 2003). I Afghanistan fortsätter striderna trots att kriget pågått i snart 6 år (sedan oktober 2001).

Dessa lågintensiva men utdragna våldsamerikor blir rena tortyren för västerlänningar eftersom medierna rapporterar varje enskild person som dödas, nu senast har vi sett hur talibanerna avrättar en sydkoreansk missionär i veckan.

Detta ger enorm exponering i västvärldens medier och får *Dagens Nyheter* på gnä: att höra om hur en sydkorean skjuts, och sedan att en till avrättats några dagar – och flera spaltmeter – senare, blir en plåga värre än att i efterhand höra att tusentals man dött i intensiva strider på slagfältet (så som situationen såg ut under andra världskriget).

De islamistiska fundamentalisterna är mycket medvetna – mer medvetna än vad till exempel jag varit – om den kraftiga psykologiska effekten på västvärlden som denna kombination av lågintensivt dödande i strider som inte ser ut att ha något slut, tillsammans med västerlandets mediekultur, har.

Det är denna effekt man i varje skede är ute efter: att nöta in blod och död i västerlänningarnas medvetande. Det är deras styrka. Ett vanligt mantra är ju ”ni hyllar livet, vi älskar döden”.

Och hittills har deras strategi varit extremt framgångsrik. Västvärldens medier och vänsterpolitiker har huvudstupa fallit för fundamentalisternas taktik och är nu deras kollaboratörer i att sänka den fria världens motståndskraft.

Frågan är hur denna utveckling kan vändas. Först måste vi inse realiteterna: vår tids kamp står mellan frihet och totalitarism. Vi får aldrig tappa detta fokus. Alla andra meningsskillnader och perspektiv är underordnade detta perspektiv. Frihet mot totalitarism. Såväl i Irak och Afghanistan som i konflikten med Iran handlar det om vilken kraft som är starkast i omvärlden – friheten eller totalitarismen.

Västvärlden måste ta sig samman

Det handlar om att västvärlden måste ta sig samman och förstå att det är detta som våldsamheterna syftar till.

Dels därför att vi i västvärlden mår bättre om vi kan se ett logiskt sammanhang. Dels därför att alternativet att dra sig tillbaka inte minskar våldsamheterna, utan kommer att öka våldet och flytta striderna närmare vår hemmaplan, eftersom västerländskt tillbakadragande kraftigt skulle öka moralen hos våldsverkarna. Tillbakadragande skulle ses som framgång för deras strategi. Fler skulle sluta upp kring fundamentalismen medan frihetliga krafter skulle trängas tillbaka – ja, förintas.

Det är naturligtvis tragiskt att behöva ta till våld, men vill vi fortsätta leva i frihet och välstånd är det en kamp vi helt enkelt måste ta.

Vi kan inte grubbla över den, söka syndabockar hos oss själva eller tro att vi kan tala våra fiender till rätta. Vi måste vara beredda att ta striden, i årtionden om så krävs. Och vi måste flytta fram våra positioner i världen och visa att fundamentalisterna aldrig kommer att vinna.

Det är genom att visa styrka och självtillit som västvärlden kan värva över stora delar av den befolkning som nu lever i förtryck.

Genom uthållighet kommer fundamentalisterna också att få betala sitt pris: deras grymhet blir alltmer uppenbar också för muslimer, som börjat överge sitt stöd för självmordsbomber och andra våldsamma aktioner.

Uthållighet är enkelt att definiera: att inte låta sig nedslås av bakslag, utan att med bestämdhet och envishet hålla fast vid sitt grundläggande mål: bevarad frihet i väst och utökad frihet i övriga världen.

Länkar:

<http://www.dn.se/DNet/jsp/polopoly.jsp?d=577&a=675943>

http://www.nypost.com/seven/07272007/postopinion/opedcolumnists/americas_moral_paralysis_opedcolumnists_thomas_sowell.htm

http://www.realclearpolitics.com/articles/2007/07/good_news_the_world_gets_bette.html

<http://www.erixon.com/Kronikor/blogessa040409.htm>

Sagt om The Simpson movie

“Vänster till formen, men höger till innehållet.”

Andrew Billen i *New Statesman* (julinumret)